

τοῦ Κυρίου, καὶ πρότερον τὸν δίκαιον ἐκείνον Ἰώβ· ὁ δὲ Θεὸς κρίμασιν εἰς αὐτὸς οἶδε παρεχώρησε ταύτην τῷ ἐχθρῷ, κελεύσας αὐτὸν, μόνον τὴν ταύτης πίστιν μὴ βλάψαι τὸ παράπαν, καθ' ἃπερ πεποίηκε καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ Ἰώβ· κακείνον γὰρ παραδοὺς τῷ αἰτήσαντι πᾶσι μὲν τοῖς ὑπάρχουσι τῷ δικαίῳ χρῆσθαι συνεχώρησε τῷ πολεμῖῳ κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν, μόνην δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθλητοῦ κελεύει τὸν βάσκανον ἀβλαβῆ διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας τὸν προκηρυχθέντα ἐκείνον Ἀντίχριστον, τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας, τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας, τὸν ψευδοπροφήτην φημι τῶν Σαρακηνῶν (σιγάσθω δὲ τὸ μυαρὸν ἐκείνου ὄνομα πολλῶν ἔνεκα) καὶ τὴν ἐκείνου ψευδοδιδασκαλίαν, οὐ οἱ λατρεῦται καὶ διάδοχοι οὐκ ἔστιν εἶδος κακίας ὃ οὐκ ἐπήγαγον, καὶ ἐπάγουσι καθ' ἑκάστην τῇ τοῦ Χριστοῦ ποίμνῃ» — (καὶ προβαίνων κατωτέρω σελ. 206—207 λέγει) «ταῦτα καὶ πλείονα τούτων πάσχουσα ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, οὐδαμῶς τῆς πίστεως παρατρέπεται· ἀλλὰ μένει τεθεμελιωμένη ἐπὶ τὴν στερεὰν καὶ ἀκράδαντον πέτραν, ἥτις ἔστιν ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀντεχομένη ἀκριβῶς τῆς ἐκείνου διδασκαλίας, τῶν δὲ τυράννων καὶ διωκτῶν κατακωμένη καὶ χλευάζουσα. «οὐ γὰρ πύλαι ἔδου κατισχύουσιν αὐτῆς ποτὲ, » τοιοῦτον θεμέλιον ἔχούσης. Προσδοκῶμεν οὖν τὴν ἀπολύτρωσιν οὐ παρ' ἀνθρώπων (ματαίᾳ γὰρ ἡ τούτων βοήθεια) ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἀμέσως· οὐ γὰρ ἀνέξεται ἐπὶ πλέον τὴν ἐκκλησίαν, ἣν τῷ ἰδίῳ αἵματι ἑαυτῷ περιεποίησατο, ζυγῷ δουλείας καὶ τυραννίδος κατατρυχομένην ὄραν· ἀλλ' ἐπισκέψεται ταύτην καὶ ἐν τάχει μὲν τοῖς ἀποκτείνων μὲν τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας, τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας τῇ βξύτάτῃ καὶ τρομωτάτῃ μαχαίρᾳ τοῦ ἑαυτοῦ στόματος, ἐκείνην δὲ ἀπαλλάττων τῆς τυραννίδος καὶ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἐπανάγων, μᾶλλον δὲ καὶ εἰς πολλῷ κρείττονα· «εὐλόγησε γὰρ Κύριος τὰ ἔσχατα τοῦ Ἰώβ μᾶλλον ἢ τὰ ἔμπροσθεν.»

Ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τῆς διαμαρτυρήσεως, κτλ.

Διογύσιος Χαριζ.λῆς Ἱεροδιάκονος.

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΝ Τῇ ΙΣΤΟΡΙΑ.

(*Ἐκ τοῦ Les femmes des Césars τοῦ B. Gastineau.*)

A.

Ὁ σίδηρος εἶναι ὄπλον σκαιὸν καὶ βάρβαρον, ἐν ᾧ τὸ δηλητήριον εἶναι τοῦναντίον ὄπλον δόλιον καὶ οὐχὶ δύσκολον περὶ τὴν χρῆσιν· διὸ τοῦτο μὲν εἶναι ὄπλον τῶν γυναικῶν, τοῦ ἀδυνάτου καὶ δολίου φύλου, ἐκεῖνος δὲ τῶν ἀνδρῶν, τοῦ βαρβάρου καὶ σκαιοῦ φύλου.

Μήδεια, Λοκύστη, Τοφάνα, Βρινβιλλιέρη, Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἰδοὺ αἱ περίφημοι βασίλισσαι τοῦ δηλητηρίου.

Προσορμισθεῖσα εἰς Κρήτην μετὰ τοῦ Ἰάσωνος ἡ Μήδεια ἐδηλητηρίασε τὸν βασιλέα τῆς νήσου, ὡς ἀρνηθέντα νὰ τοῖς παρέξῃ ἄσυλον. Εἶτα ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσωνος, ἐπεμψε τῇ θυγατρὶ τοῦ Κρέοντος, τῇ ἀντιζήλῳ αὐτῆς Γλαύκῃ, ἐσθῆτα δηλητηριασμένην, ἥτις καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον αὐτῆς, μεθ' ὃν καὶ ἐνήχθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν· ἀλλὰ τῆς τοξικολογίας μὴ ὑπαρχούσης τότε καὶ τῆς τέχνης τῆς δηλητηριάσεως μὴ ἐννοουμένης ὑπὸ τῆς ἱατρικῆς, δὲν εὗρέθη οὐδὲν σγμῆτον δηλητηριάσεως ἐπὶ τῆς Γλαύκης, διὸ καὶ ἡ Μήδεια ἐκνήρυχθη ἀθώα.

Ἡ Κίρκη ὑπῆρξε καθ' ὅλα ἀξία τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς. «Καὶ τὴν Κίρκην, λέγει Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, εἰς φαρμάκων παντοδαπῶν ἐπίνοιαν ἐκτραπείσαν ἐξευρεῖν ῥίζων παντοίας φύσεις καὶ δυνάμεις ἀπιστουμένας . . . πολὺ δὲ πλείω διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας ἐξευροῦσαν μηδεμίαν ὑπερβολὴν ἀπολιπεῖν ἑτέρα πρὸς ἐπίνοιαν φαρμακείας.»

Ἡ Κίρκη ἐδηλητηρίασε τὸν σύζυγον αὐτῆς, τὸν βασιλέα τῶν Σκυθῶν. Διὰ ποτοῦ δὲ κατεσκευασμένου ἐκ μυστηριωδῶν χυμῶν

καὶ δηλητηριωδῶν φυτῶν, μετέβαλεν εἰς οὓς τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεύος, ὅστις ὁμῶς ἔσωσεν αὐτοὺς, χάρις τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀναφέρει ὁ μῦθος.

Ῥωμαῖαι δέσποιναι, πατρικίαι, διετήρουν ἐν Ῥώμῃ ἐν καιρῷ τῆς Δημοκρατίας σχολεῖον δηλητηρίων· μέγας ἀριθμὸς πολιτῶν ἠφάνιζοντο, ἀπέθνησκον αἰφνιδίως, ὅπερ καὶ ἐξελάμβανον ὡς πυνώλη· ἀλλ' ὑπέρτριά τις ἀπεκάλυψε τὰς πράξεις τῶν Ῥωμαίων δεσποινῶν, ἐξ ὧν εἴκοσι περίπου συνελήφθησαν, αἵτινες καὶ προσεπάθησαν νὰ δικαιολογήσῃσι τὰς μυστικὰς αὐτῶν συνελεύσεις λέγουσαι ὅτι παρασκεύαζον ἱατρικά. Ἡ Κορνηλία ὁμῶς καὶ ἡ Σεργία καταδικασθεῖσαι νὰ δοκιμάσῃσι τὰ παράδοξα ταῦτα ἱατρικά, ἀπέθανον πάραυτα ἐν μέσῳ φοβερῶν σπασμῶν· διὸ καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ Δημοκρατία ἐπεμψεν εἰς τὸν Ἀθῆν ἐκατὸν ἐβδομήκοντα τοιαύτας φαρμακευτρίας καὶ τὸ δηλητήριο ἐπαύσεν ἑκτοτε νὰ βασιλεύῃ ἐν Ῥώμῃ, ἄχρις οὗ τοῦ ἡ Διόδια τὸ ἐπανεφέρει, φονεύσασα διὰ δηλητηρίου τὸν Μάρκελλον, τὸν Γάϊον καὶ τὸν Λούκιον, ἔν' ἀνοίξῃ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸν θρόνον ἄγουσαν. Βασιλεύσας δ' ὁ Τιβέριος ἀπεπεράτωσε τὸ ἔργον τῆς μητρὸς του, δηλητηριάσας τὸν Γερμανικὸν διὰ τοῦ Πίσωνος, Πλανσίνου καὶ Μαρτίνου, αἵτινες καὶ ἀπώλυντο κακὴν κακῶς, ὅτε ὁ λαὸς ἐζήτησεν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν δολοφόνων, τοῦ μὲν Μαρτίνου φυγόντος εἰς Βρινθήσιον, ὅπου καὶ ἔδωκε πέρας εἰς τὴν ζωὴν του διὰ τοῦ ὑπολείμματος τοῦ δηλητηρίου, ὅπερ εἶχε κρύψας ἐν τινι πλοκάμῳ τῆς κόμης του, τοῦ δὲ Πίσωνος φονευθέντος τὴν παραμονὴν τῆς δίκης του.

Αἱ βασιλεῖαι τοῦ Τιβερίου, τοῦ Καλλιγούλα, τοῦ Κλαυδίου καὶ τοῦ Νέρωνος ὑπῆρξαν πλήρεις δηλητηριασμῶν, πάντων σχεδὸν προπαρασκευασθέντων ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς καταχθονίου Λοκύστης. Φαγητὸν ἐκ μυκήτων ἐθανάτωσε τὸν Κλαύδιον, τοῦθ' ὅπερ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ εἴπῃ τῷ Νέρωνι: «Οἱ μύκητες εἶναι φαγητὸν τῶν θεῶν!»

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Νέρωνος ἡ Λοκύστη ἀνεδέχθη νὰ παρασκευάσῃ ποτὸν τι διὰ τὸν

Βρεττανικόν. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ φαρμακευτρία αὕτη δὲν ἐπετύγχανε τοῦτο, ὁ Νέρων μαυριακῶς τὴν ἠπέλησεν ὅτι θὰ τὴν παραδώσῃ τῷ δημίῳ, ἕως οὗ τῷ ὑπεσχέθη τὸ τοιοῦτον· ἀναφέρει δὲ ὁ Τάκιτος ὅτι εἰργάζετο πλησίον τοῦ δωματίου τοῦ Καίσαρος συνθέτουσα τὰ δηλητήρια αὐτῆς μετὰ ταχύτητος ἀπεριγράπτου. Ὁ Βρεττανικὸς πλὴν δὲν ἔτρωγε καὶ δὲν ἔπινε τίποτε ἄλλο, παρ' ὅ,τι ἐγεύετο πρὶν παρὰ τινος δούλου· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ σωθῇ· προσέφερον αὐτῷ ποτὸν τι κατὰ τὸ σῶνθης δεδοκιμασμένον παρὰ τινος δούλου, ὅπερ ὁμῶς δὲν ἠδύνατο νὰ πῇ, ὡς ἐν λίαν καυστικόν· διὸ καὶ ὅπως τὰ δρασίστη ἔχυσαν εἰς αὐτὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ἦν ἀναμεμιγμένον τὸ δηλητήριο, ὅπερ καὶ τοῦ παρέλυσεν, ἅμα τῇ γεύσει αὐτοῦ, τὸν τε λόγον καὶ τὴν ζωὴν.

Ἀπὸ τοῦς Καίσαρας ἔλθωμεν εἰς τοὺς Βοργίας. Καθὼς οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες οὕτω καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Δ'. ὁ Βοργίας ἐποίησε χρῆσιν τοῦ δηλητηρίου ὡς μέσον κυβερνητικόν. Ἐφάμιλλοι δὲ τοῦ πατρὸς των ἐφάνησαν ἐκ τῶν πέντε αὐτοῦ τέκνων ἡ Λουκρητία καὶ ὁ Καῖσαρ Βοργίας, ὅστις καὶ ἐδηλητηρίασε τὸν ἀδελφιδοῦν τοῦ Πάπα, τὸν καρδινάλιον Ἰωάννην Βοργίαν, οὗτινος ἐγλίχετο τὰ ἀγαθὰ. Ζηλοτυπῶν δὲ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, ἐδολοφόνησεν αὐτὸν καὶ ἔρριψεν αὐτὸς οὗτος τὸ πτώμα του εἰς τὸν Τίβεριν. Πλὴν τέλος ὅτε πάπας καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Καίσαρ, ἐνῶ εἶχον προσκεκλημένους εἰς δεῖπνον ἐννέα καρδινάλιους, πρὸς οὓς εἶχον παραθέσαντες δεδηλητηριασμένον οἶνον, ἐξ ἀπροσεξίας, ἐκ τῆς Θεῆας Προνοίας ὅλως προσερχομένης, πίνοντες καὶ οὗτοι ἐξ αὐτοῦ, ἔδωκαν πέρας αὐτοὶ οὗτοι εἰς τὴν ζωὴν των. Τὸ εὐτυχέστερον ὁμῶς μέλος τῆς οἰκογενείας ταύτης ἦν ἡ Λουκρητία, ἥτις ἀποθανοῦσα ὑπερπληρώθη τιμῶν καὶ ὑμνήθη ὑπὸ τῶν ποιητῶν.

Γ. Κ. Υ.